

En god ting kan ikke siges for tit

af Grete, medlem 94706, Carlsberg

Kvinderne på arbejdspladserne og i fagforeningerne beskyldes tit af de mandlige kammerater for i alt for høj grad at koncentrere deres opmærksomhed omkring den forskelsbehandling, de udsættes for på arbejdsmarkedet. Det påstås tit, at uanset hvilket fagligt spørgsmål vi bliver stillet over for, er vort svar »ligeløn«, fordi vor fantasi ikke rækker længere. Vi beskyldes tit for at være fagbevægelsens svage led, og noget er der nok om snakken. Vi burde med større kraft være med til at rejse kravene om kortere arbejdstid, længere ferie, medbestemmelse på arbejdspladsen o.s.v., men sig mig: Er det ikke naturstridigt, at en, der er ved at kvæles, tænker på andet end luft?

Industriens ufaglærte mandlige arbejdere klager tit over de hårde fysiske, psykiske og økonomiske vilkår, der bydes dem, men glemmer at deres kvindelige kolleger kvæles under vægten af de ekstra byrder, de må bære.

Enhver lønstatistik kan vise, at differencer på 6-8.000 kr. om året mellem ufaglærte mænd og kvinder i samme branche er normalt, og det er jo beløb der er værd at regne med når man ikke ligefrem hører til dem med de store indtægter.

Hvert år kan arbejdsgiveren putte mange tusinde kroner pr. kvindelig arbejder ned i sin egen lomme, og vær sikker på, at han nok skal undgå at betale for meget i skat af dem.

Udnyttelsen af den kvindelige arbejdskraft har flere sider. Vi har ladet os presse til et arbejdstempo og en effektivitet, der ofte er helt uforsvarlig, og som giver arbejdsgiveren nye store økonomiske fordele. Tallene lader sig næppe regne ud; men det må være adskillige milliarder, arbejderkvinderne gennem årene er blevet snydt for, - utrolige summer, der er gået vor klasse forbi.

Ved bevidst og gennemført forskelsbehandling har arbejdsgiverne formået at give det udseende af, at arbejdende kvinder og mænd har indbyrdes modstridende interesser, både fagligt og politisk, et trick der bidrager til at tilsløre de virkelige modsætningsforhold i samfundet og hindrer os i at gøre vor indflydelse gældende der, hvor de virkelig vigtige sager afgøres

Det er forøvrigt ikke kun kvinder, og mænd, der sættes op mod hinanden. Faglærte og ufaglærte skæver til hinanden, svendene udnytter lærlingene, den gamle skubbes til side af den yngre, ungarbejderen udnyttes hårdere end de andre grupper, og folk i provinsen tvinges til at fungere som løntrykkere på arbejdskraften i hovedstadsområdet.

Vedvarende at blive behandlet og betalt som noget andenklasses giver sig udslag i manglende selvtillid og evne til at hævde sig i samfundslivet.

Dette illustreres meget godt af det faktum, at de ufaglærte arbejdende kvinder ikke har en eneste repræsentant i Folketinget. De ufaglærte mænd er heller ikke tilstrækkeligt repræsenteret i forhold til deres befolkningsandel, og dette giver sig uvægerligt udslag, der ikke er til vor fordel, på det politiske og lovgivningsmæssige plan.

Der kan nævnes utallige andre eksempler på uheldige virkninger af forskelsbehandlingen på arbejdsmarkedet. Ting der går ud over vore børn og ting der går ud over trivslen på arbejdspladsen og i hjemmet, eller den følelse af usikkerhed der præger os alle ved udsigterne til en ændring i beskæftigelsessituationen grundet på tekniske fremskridt eller økonomiske tilbageslag. Dette sidste lader til at blive et af halvfyrdsernes vigtigste problemer, og kunne af en enig fagbevægelse løses i form af arbejdstidsforkortelser, hvor arbejdsgiverne kom til at betale gildet.

Jeg håber, jeg har fået jer alle overbevist om, at problemerne omkring ligeløn og ligeret i høj grad angår os alle, og at det haster med at løse dem. Overenskomstforhandlingernes gang vidner om manglende evne til at løse disse problemer på højeste plan. Den eneste mulighed ser ud til at være et tilstrækkeligt stærkt pres nede fra. Visse hændelser i de seneste dage

tyder på, at dette pres er ved at udvikle sig.
Hvad med at gå til den i samlet flok?
Vi kræver ligeløn - nu.